

Vanhat kuvat kunniaan!

Päivän hiljaisen, yksinäisen ja oman kodin rauhallisen olotilan tunnelmissa ajatukset kulkevat omaa latuaan. Tuli mieleen taas kerran omaiset ja sen mukana niin monet asiat. Kuinka aika kuljettaa mukanaan kaiken menneen ja nykyisyyden. Sukulaisuus, kuihtuuko se ajan kiireiseen menoon? Vieläkö pidämme arvossa kaukaisia esi-isiamme? Onko meillä tietoa heistä, onko kuvia heistä ja pidämmekö niitä esillä nuorempia sukupolvia varten? Jos niitä on, niin kerrommeko niistä heille. Annammeko niille suuren arvon ja tuommeko sen esille kertomalla sen suuresta tärkeydestä ja arvosta. Perheet pienenevät ja suku katoaa sen mukana muutenkin. On erilaisia perheitä kuin ennen. Lapset eivät tapaa edes kaikkia sukulaisiaan koskaan. Oma ikävä tuo tämän huolen jotenkin niin lähelle taas nykyisyyttä. Varsinkin me karjalaiset voimme menettää sukulaisuuden helposti, jälkipolvi ei saa helposti tietoa. Sen voi tehdä vain oma sukulainen. Seurakuntien tiedot ovat hajallaan Suomessa tai ovat kokonaan kadonneet.

Nuoret, kyselkää, pyytäkää kuvia ja kertomuksia menneestä. Pienetkin tarinat ovat kullanarvoisia. Laulut, lorut, leikit, ruuat, syömätavat jne. Asioita on paljon. Laittakaa kuvat saataville, elleivät ole esillä vielä. Näin me saamme uteliasuuden hereille ja kaipuu sukulaisuuteen kasvaa.

Onko kaipuu perinnöllistä? Sen saa heräämään sen eteen tehtyjen asioiden avulla. Uteliasuus herää ja kerrotut kokemukset omasta lapsuudesta, suvusta, kotiseudusta, naapureista, ystäväistä, koulusta, kirkosta jne. tekevät sen kaipauksen kuulla enemmän. Tiedän, että kaipaus entiseen on olemassa meissä, jos me saamme kuulla siitä tarpeeksi, se periytyy. Hankitaan uusia muistoja. Näin sukulaisuus säilyy ja tieto lisääntyy.

Yksi huoleni on se, että kuvat häviävät kännyköiden ja videoiden myötä. Valokuvat ovat yhä harvinaisempia. Suomalainen perhekäsitys on käynyt niin kapeaksi. Nykyiseen perheeseen kuuluu vain aviopuoliso tai avopuoliso ja alle 18v. lapset. Isovanhemmat eivät kuulu enää perheeseen. Se on surullista. Hyvin monimutkaisia kuvioita löytyy (ydinperhe, uusperhe, avoperhe, sinkkuperhe, sateenkaariperhe, akateeminen perhe). Kokonaan toinen asia on se, minkä itse kokee perheekseen. Avioliiton kautta verisukulaisuus on entistä harvinaisempaa. Se mitä me itse pidämme sukulaisuutena ja minkä arvon annamme sille, riippuu täysin meistä itsestämme. Se on kuitenkin suuri ja tärkeä osa identtisyttämme määräävä tekijä.

Miksi adoptiolapsi haluaa tietää sukujuurensa? Siinä yksi todiste siitä miten tärkeää se on. Kansainväliset avioliitot ovat taas erilaiset sukulaisuuden löytämiseen. Tässä huomaa sen laajuuden. Sukupuu on tarpeen. Kaipuuta on siihen. Pelkistetty, yksinkertainen sukupuukin voi antaa uteliaisuudelle alun. Nimet voivat tuoda halun siirtää lapselle kasteessa suvussa olleita nimiä. Niitäkin pitäisi säilyttää suvussa. Ennen se oli itsestään selvää, ei enää. Kenen kuva kannattaa laittaa esille. Monelle riittää oma kuva tai lasten kuva. Vanhempien tai lapsuuden kuvat voivat innoittaa kyselemään. Se antaa tietoa siitä, että on täällä aina eletty.

Valokuva seinällä muistuttaa vaatimattomasti sukupolvien ketjusta. Yritetään siirtää kaipausta suvun tarinaan. Se on sivistystä ja sen siirtämistä perinnöksi. Me karjalaiset pidämme yllä kuntakohtaisia juhlia vuosittain. On mukava lukea Jaakkiman Sanomista niistä. Siinä tulee heti kaipausta kotipitäjään Karjalaan varmasti jokaiselle. Vaalitaan niitä ja siirretään ne kasvaville sukupolville. Kirjallisuutta löytyy kiinnostuneille.

Monet kotiseutumatkat antavat toivoa. Niihin osallistuu nuoriakin monessa polvessa. Kiitos kuuluu siitä kaikkien sukujen ihmisille jotka jaksavat pitää yllä perinteen ja sukulaisuuden tärkeyden. Kiitos heille ja jatkoa sille! Matkoilla otetaan paljon kuvia, toivottavasti myös paperikuvia katseltavaksi. Kuvien katselu on mukavaa ja niiden parissa aika kuluu ja muistot palaavat mieleen. Ne kertovat paljon ja sinne haluaa palata uudelleen. Se on sukulaisuuden vaalimista ja arvokasta perimää jälkipolville. Se on sitä paitsi hauskaa, kuin lukisi mielenkiintoista kirjaa menneestä.

Nähdessäni isäni kuvan, joka oli otettu 21.3.1927 katsoin sitä kauan ja tarkkaan. Siinä hän istui reessä jossa oli kuormaa. Takana ulkorakennus, korkeat kinokset ja terhakka hevonen aisojen välissä.

Loin mielikuvissani maiseman siitä tilanteesta. Iloitsin siitä. Meidän suvussa on paljon vanhoja kuvia isäni puolelta. Vanhimmat ovat 1800-luvulta. Ne kertovat sen ajan kulttuurista, sen ajan historiasta. Sukutietoa on 1741 vuodesta. Sen avulla voi nähdä tavoista, pukeutumisesta, asumuksista, ruokatavoista, juhlista (hautajaiset, häät jne.) Usein sukulaisuus tulee esille niistä. Niihin voi uppoutua hyvinkin syvälle ja pitkäksi aikaa. Mikähän kuva sinulla on vanhin? Mitä se kuvaa ja kenellä se on säilynyt? Se on mielenkiintoista jo ajatuksena. Siispä, entisajan kuvat esille ja pienetkin tarinat kiertoön. Vielä voi olla joku, joka tietää niistä jotain.

Sanotaan, että niin kauan kun me muistamme sukulaisiamme ja läheisiämme, he elävät keskuudessamme. Ei anneta heidän unohtua, kerrotaan ja muistellaan heistä yhdessä ollessamme. Se on tärkeää ja viisasta perinnettä ja perimää! Jokainen ihminen ansaitsee historiansa.

Siiri Lujanen o.s. Kammonen, Lumivaara, Kumola (Helsinki)